

I GIBIT - Artikelgewijze toelichting

I. Algemeen deel

Artikel 1. Begrippen

In dit artikel zijn de diverse centrale begrippen uit de GIBIT gedefinieerd. Deze begrippen worden niet afzonderlijk toegelicht, doch worden besproken bij de verschillende artikelen waar ze worden gebruikt.

Artikel 2. Toepasselijkheid

Dit artikel geeft enkele algemene regels omtrent de toepasselijkheid van de GIBIT. Daarbij wordt onder ICT Prestatie verstaan de totale leveringsomvang van te leveren producten en diensten en gebruiksrechten.

Artikel 2.1 bepaalt dat de GIBIT niet alleen van toepassing is op de ICT Prestaties uit de Overeenkomst, maar ook op daarmee – eventueel in de toekomst overeen te komen – samenhangende ICT Prestaties. Hiermee wordt beoogd te voorkomen dat op latere, aanvullende, overeenkomsten opeens een andere set voorwaarden van toepassing zou zijn. **Let wel:** er is niet beoogd leveranciers voor *alle* toekomstige opdrachten bij voorbaat aan de GIBIT te binden. Het beding heeft alleen betrekking op overeenkomsten die samenhangen met een overeenkomst waarbij de toepasselijkheid van de GIBIT reeds bedongen is. Een voorbeeld is dat op een later moment alsnog een onderhoudsovereenkomst wordt afgesloten terwijl die oorspronkelijk niet tot de overeenkomst behoorde. Deze betreffende onderhoudsovereenkomst valt dan onder de voorwaarden van de GIBIT. Gemeenten dienen er dus op

bedacht te zijn voorafgaand aan het sluiten van een overeenkomst – dus al in de fase van een offerteaanvraag/aanbesteding – de GIBIT van toepassing te verklaren. Zodoende wordt geborgd dat vanaf het begin de GIBIT als voorwaarden gelden, ook voor aanvullende overeenkomsten die op een later moment worden afgesloten.

Artikel 2.2 ziet op de indeling van de GIBIT in drie hoofdstukken. Het algemene hoofdstuk I is altijd van toepassing; de overige hoofdstukken met bepalingen over privacy, beveiliging, archiefbeheer en hosting zijn van toepassing naar gelang de aard van de te leveren producten/diensten.

Artikel 2.3 is opgenomen om algemene voorwaarden van leveranciers van de hand te wijzen. Doel van deze bepaling is te voorkomen dat de GIBIT niet van toepassing is in het geval leveranciers eigen voorwaarden van toepassing verklaren. De bepaling hangt samen met het bepaalde in artikel 6:225 lid 3 BW. Daarin staat – in de kern – dat de algemene voorwaarden die als eerste van toepassing zijn verklaard van toepassing blijven, tenzij bij het van toepassing verklaren van een tweede set algemene voorwaarden de eerste set *uitdrukkelijk* van de hand is gewezen. Het is overigens de vraag of het bepaalde in dit artikel voldoet aan het uitdrukkelijkheidsvereiste als bedoeld in artikel 6:225 lid 3 BW. Gemeenten dienen er dus altijd alert op te zijn dat leveranciers in het aanbod geen eigen voorwaarden van toepassing verklaren.

Artikel 2.4 is opgenomen om bij eventuele ongeldigheid van een bepaling uit de GIBIT:

- 1 te voorkomen dat dit effect heeft op de overige bepalingen van de GIBIT; en
- 2 partijen te verplichten nieuwe afspraken te maken waarbij doel en strekking van de oorspronkelijke bepaling in acht worden genomen.

Artikel 2.5 bepaalt dat de overeenkomst prevaleert op hetgeen in de GIBIT is bepaald. Het is een zeer belangrijke bepaling. Dit hangt samen met het abstracte karakter van de GIBIT en het feit dat de GIBIT een vangnet is. Voor de goede orde: in de overeenkomst tussen gemeente en leverancier kan van iedere bepaling in de GIBIT worden afgeweken. Dat in de GIBIT bij sommige bepalingen uitdrukkelijk wordt verwezen naar de overeenkomst en in andere

bepalingen niet, is hiervoor niet relevant. De verwijzingen naar de overeenkomst zijn in voorkomend geval louter opgenomen om extra aandacht te vestigen op de mogelijkheid om af te wijken.

Artikel 2.6 bepaalt ten slotte dat wijzigingen op de GIBIT schriftelijk overeengekomen moeten zijn. Ook is bepaald dat wijzigingen slechts voor de in artikel 2.1 bedoelde overeenkomst gelden. De gedachte is dat voor ieder project opnieuw moet worden bezien welke bepalingen al dan niet relevant zijn.

Artikel 3. Totstandkoming overeenkomst

In dit artikel komt de zorgplicht van de leverancier duidelijk naar voren. Deze zorgplicht voor leveranciers geldt hoe dan ook op grond van de wet en de rechtspraak. Vaak is echter niet duidelijk wat precies onder deze abstracte zorgplicht wordt verstaan. Die wordt daarom hier in **artikel 3** nader beschreven.

De GIBIT vult deze zorgplicht in ieder geval voor wat betreft de voorfase van contracteren nader in. De leverancier moet zich namelijk niet alleen goed op de hoogte stellen van relevante informatie over opdrachtgever en het voorgenomen project (**artikel 3.2/3.3**), maar daar vervolgens ook wat mee doen door deze informatie te vertalen in het aanbod en de risicoanalyse (**artikel 3.4/3.5**). Van de leverancier wordt in feite verwacht dat hij voldoet aan het 'ken uw klant' en 'ken uw product' principe. Doordat de leverancier de gemeente moet waarschuwen voor eventueel gesignaleerde risico's, wordt bovendien bewerkstelligd dat de gemeente vooraf weet met welke risico's rekening gehouden moet worden.

De gedachte is dat de inventarisatie van risico's zo meer naar voren wordt gehaald en beide partijen beter weten waar ze aan beginnen en vroegtijdig maatregelen kunnen treffen.

De aard en omvang van de risicoanalyse zal per opdracht verschillen. Bij kleine opdrachten of projecten is denkbaar dat de inventarisatie nauwelijks iets om het lijf heeft; bij grote opdrachten en projecten zal hier meer van beide partijen gevergd worden. Het is niet per se noodzakelijk dat er onderzoek bij de gemeente op locatie plaatsvindt. Een leverancier die zijn eigen product kent en ervaring heeft met het implementeren daarvan, weet welke informa-

tie vereist is voor het kunnen doen van een goed aanbod en welke valkuilen in dat aanbod dienen te worden geadresseerd (althans behoort dit te weten). Bij zeer risicovolle en complexe projecten ligt het voor de hand separaat advies in te winnen over de risico's. Dit kan ook mogelijk als afzonderlijke (deel) opdracht worden ingewonnen.

Afhankelijk van de waarde van de opdracht en/of het eigen beleid van gemeenten kan het zijn dat een opdracht aanbesteed wordt. De aanbestedingswetgeving beperkt de ruimte voor leveranciers om zelf bij de gemeenten tijdens het aanbestedingsproces navraag te doen. Dit wordt erkend in **artikel 3.6** van de GIBIT.

In **artikel 3.7** wordt voor wat betreft zogenaamde Derdenprogrammatuur vooruit verwezen naar artikel 19. De GIBIT erkent hiermee dat leveranciers soms zelf ook gebonden zijn aan bepaalde voorwaarden en mogelijkheden die hen beperken in de vrijheid een volledig eigen aanbod te doen. Meer over Derdenprogrammatuur bij de betreffende toelichting.

Met '*schriftelijk*' in **artikel 3.8** is wordt bedoeld '*geschreven*', niet '*op papier*'. Elektronische communicatie is dus ook toegestaan.

Artikel 4. Uitvoering overeenkomst

In **artikel 4.1** is opgenomen dat termijnen fataal zijn. Een fatale termijn wil zeggen dat bij overschrijding daarvan de leverancier automatisch, zonder nadere ingebrekestelling door gemeente, in verzuim raakt. Bij overschrijding van een termijn kan de gemeente de overeenkomst direct ontbinden en/of schade verhalen.

Let op: Daar wordt in artikel 5.6 voor wat betreft de implementatie alweer van afgeweken. Ook wordt het fatale karakter gerelativeerd door het bepaalde in artikel 4.4 (zie hierna).

Artikel 4.2 biedt de ruimte om de in artikel 3 bedoelde risicoanalyse op een later moment uit te voeren. Dit geeft leveranciers de ruimte om niet al in de offertefase veel energie in de risicoanalyse te hoeven steken. Het risico dat in deze latere fase opeens onacceptabele risico's naar voren komen, wordt

afgedekt door het recht van de gemeente om in die situatie (tegen vergoeding van kosten) de overeenkomst te ontbinden. Leveranciers hebben dit recht niet. Hier is expliciet voor gekozen: immers, van een leverancier mag verwacht worden dat hij reeds bij de eerste aanbieding (voordat de risicoanalyse is uitgevoerd) goed in beeld heeft wat de risico's aan zijn kant zijn ten aanzien van het leveren van de ICT Prestatie.

Artikel 4.3 bepaalt dat indien het transport (in opdracht van of) door de leverancier wordt verzorgd, het transportrisico bij de leverancier ligt, tenzij anders overeengekomen.

In **artikel 4.4** is uitdrukkelijk bepaald dat de gemeente alle verplichtingen die uit de overeenkomst voortvloeien zal naleven. Strikt genomen is de bepaling overbodig, omdat dit ook al uit de wet en de overeenkomst voortvloeit. De bepaling heeft vooral een belangrijke signaalfunctie, zowel richting gemeenten als leveranciers. Voor gemeenten is van belang dat zij zich terdege realiseren dat het van belang is dat de – bijvoorbeeld in het Implementatieplan – gemaakte afspraken over de te verrichten werkzaamheden ook (tijdig) worden nagekomen. Voor leveranciers geldt dat indien fatale termijnen (zie artikel 4.1) niet gehaald kunnen worden door toedoen van de gemeenten, de gemeente aldus geen beroep toekomt op het fatale karakter van de betreffende termijnen.

Artikel 5. Implementatie ICT Prestatie

De GIBIT gaat ervan uit dat de leverancier de implementatie verzorgt. De implementatie is daarbij bewust ruim gedefinieerd (zie artikel 1.15) en gaat uit van het beheerst en projectmatig inrichten en in gebruik nemen van de ICT Prestatie in de organisatie en het inpassen ervan binnen de bestaande informatievoorziening. Dit laatste uiteraard binnen de kaders van het Overeengekomen gebruik. De implementatie leidt dus niet tot wijzigingen van de gemaakte afspraken over de te leveren functionaliteit.

In artikel 5 komt het vroegtijdig adresseren van risico's aan de orde. **Artikel 5.1** bepaalt dat de implementatie overeenkomstig het implementatieplan plaatsvindt en **artikel 5.2** bepaalt dat het opstellen van een dergelijk plan altijd verlangd kan worden. **Artikel 5.3** geeft bovendien aan welke onderwer-

pen in een dergelijk plan opgenomen moeten worden. Het idee is dat het in belang van beide partijen is vooraf – en niet pas gaandeweg het project – goed na te denken over al datgene dat noodzakelijk is om de implementatie tot een succes te maken. Overigens zullen in de praktijk niet alle in het artikel 5.3 genoemde onderwerpen voor ieder project van belang zijn.

In **artikel 5.4** komt de in artikel 3 en 4 bedoelde risicoanalyse terug. Hierin is opgenomen dat aanpassingen aan het Applicatielandschap van de gemeente die noodzakelijk zijn maar vooraf niet-voorzien waren, doch gelet op de zorgplicht van leverancier achteraf wel voorzienbaar waren geweest, voor rekening van de leverancier komen. Het artikel vormt in zoverre de '*proof of the pudding*' van (de kwaliteit van) de eerder genoemde risicoanalyse ten aanzien van de inpasbaarheid van de aangeboden oplossing bij de gemeente. Het artikel is alleen van toepassing op aanpassingen aan het Applicatielandschap die de Leverancier had kunnen of behoren te voorzien. Het artikel probeert in zoverre te voorkomen dat leveranciers die willens en wetens een onvolledig of ondoordacht aanbod doen bij de gunning voordeel halen en later 'beloond' worden met meerwerkopdrachten.

Het artikel is bovendien alleen van toepassing op aanpassingen aan het Applicatielandschap die voor de Implementatie (en daarmee dus voor het Overeengekomen gebruik) noodzakelijk zijn. Het artikel vormt dus ook zeker geen vrijbrief voor gemeenten om op kosten van leveranciers allerlei niet aan de Implementatie gerelateerde onderdelen van het Applicatielandschap te laten upgraden, of om verderstreckende verbeteringen te verlangen dan die noodzakelijk zijn voor de Implementatie. Voor verdergaande aanpassingen maakt de gemeente nieuwe/separate afspraken. Indien in de praktijk blijkt dat het voor gemeenten aantrekkelijk is om bij de aanpassing in het Applicatielandschap verder te gaan dan het voor de Overeenkomst strikt noodzakelijke, dan ligt het voor de hand dat partijen daarover separate afspraken maken (bijv. een afzonderlijk upgrade project met een korting op grond van artikel 5.4).

Artikel 5.5 erkent dat gedurende de implementatie werkzaamheden nog wel eens willen schuiven. Tussentijdse opleverdata zijn daarom niet fataal. De eindtermijn is uitdrukkelijk wel fataal. Dit in de gedachte dat uiteindelijk het

eindresultaat voor de gemeente telt: een functionerende ICT Prestatie op de overeengekomen datum. De weg ernaartoe is over het algemeen daarbij van minder zwaar gewicht.

Artikel 5.6 ziet op de bereidheid van de leverancier om later alsnog of nogmaals aan de implementatie gerelateerde werkzaamheden te verrichten. Te denken valt hierbij aan een na inbedrijfsstelling of livegang alsnog uit te voeren conversie, het na livegang alsnog aanleggen van extra koppelingen of het na livegang alsnog verzorgen van (aanvullende) trainingen. Dergelijke werkzaamheden worden in beginsel uitgevoerd binnen hetzelfde kader van artikel 5 (dus ook een plan, alleen einddatum is fataal, etc.). Leverancier is uiteraard gerechtigd voor dit meerwerk kosten in rekening te brengen. Dat gebeurt overeenkomstig de (geïndexeerde) overeengekomen dan wel gebruikelijke tarieven.

Artikel 6. Gemeentelijke ICT-kwaliteitsnormen, Interoperabiliteitseisen en standaarden

Een van de doelen van de GIBIT is te komen tot een hogere kwaliteit van de informatievoorziening van gemeenten en van de ICT-producten en diensten die daar deel van uitmaken. Ook wenst de GIBIT gestandaardiseerde gegevensuitwisseling te stimuleren zodat informatie goed, veilig en betrouwbaar gedeeld kan worden en processen ketengericht kunnen worden uitgevoerd. Dit komt terug in **artikel 6**.

Artikel 6 schrijft voor dat de ICT Prestatie moet voldoen aan de Gemeentelijke ICT-kwaliteitsnormen. KING geeft aan voor bepaalde soorten/types applicaties of ICT-producten/diensten welke normen gelden. Het verplichtende karakter van die normen komt terug in **artikel 6.1** onder i. Deze set van verplichte normen en standaarden wordt periodiek door VNG/KING gepubliceerd. Binnen de set vallen alleen normen en standaarden die verplicht zijn binnen het werkingsgebied van gemeenten, van gemeentelijke samenwerkingsverbanden of voor ketens waarin gemeenten opereren. Het betreft open standaarden en normen waarbij leveranciers bij de vaststelling zijn betrokken.

Verplicht zijn normen en standaarden die een wettelijk kader hebben en standaarden op de lijst van open standaarden zoals vastgesteld en gepubliceerd door het bureau Forum Standaardisatie (ook wel de gangbare standaarden

en/of standaarden op de pas-toe-of-leg-uit lijst) en standaarden die als landelijke gemeentelijke standaard of norm door VNG/KING zijn vastgesteld. Het betreft normen en standaarden die de volgende ICT-kwaliteitsgebieden afdekken (tussen haakjes staan ter verduidelijking voorbeelden van betreffende normen en standaarden):

- Architectuur (GEMMA);
- Interoperabiliteit (NEN3610, StUF, SUWIML, Digikoppeling, iWMO);
- Beveiliging (Baseline Informatiebeveiliging Gemeenten);
- Dataportabiliteit;
- Metadatering (TML0);
- Toegankelijkheid (Webrichtlijnen);
- Archivering (NEN-ISO 15489-1 NL);
- Infrastructuur (Generieke Digitale Infrastructuur, aansluiten op Stelsel van Basisregistraties);
- Documentatie;
- E-facturering.

Standaarden of versies van standaarden die nog in ontwikkeling zijn, vallen buiten de GIBIT. De standaarden en/of nieuwe versies dienen formeel te zijn vastgesteld en een status te hebben van 'in gebruik' of een soortgelijke betekenis. De set van toe te passen normen zal op www.gibit.nl worden vermeld.

Artikel 6.1 onder ii geeft de gemeente de ruimte om ook aan andere normen als eis op te nemen. Deze eisen dienen dan in bijvoorbeeld een Programma van Eisen of offerteaanvraag gespecificeerd te worden.

Veel normen en standaarden schrijven voor dat bepaalde preventieve testen worden uitgevoerd zodat aangetoond wordt dat aan de betreffende norm wordt voldaan. **Artikel 6.2** bepaalt dat deze testen moeten worden uitgevoerd voorafgaand aan de implementatie en op een omgeving van de leverancier. De gedachte is dat het tot een goed ontwikkelproces behoort dat de leverancier zijn eigen product grondig test op de kwaliteitsaspecten (o.a. technische inpasbaarheid en interoperabiliteit) die voor de klant niet goed te beoordelen zijn, alvorens het product aan klanten ter beschikking te stellen. Tevens bepaalt artikel 6.2 dat de leverancier moet aantonen dat de ICT Prestatie aan de normen voldoet middels het overleggen van een positief testrapport. Op grond van **artikel 6.3** is het opnieuw preventief testen niet noodzake-

lijk indien de testen onder vergelijkbare omstandigheden op de dezelfde versie van het product, van de norm en van de testset al eens succesvol zijn doorlopen. Dit maakt dat het artikel over de preventieve testen met name bij nieuwe producten, nieuwe versies van producten of producten die nog niet in een vergelijkbare context zijn gebruikt relevant is.

Artikel 6.4 benoemt (volledigheidshalve) dat gedurende de Acceptatieprocedure wordt getoetst in hoeverre de ICT Prestatie aan de normen voldoet. Strikt genomen volgt dit al uit het gegeven dat het voldoen aan de normen tot het 'Overeengekomen gebruik' hoort.

Artikel 6.5 bepaalt dat eventuele koppelingen met andere systemen gedurende de Acceptatieprocedure moeten worden getest op correcte interoperabiliteit. Veel applicaties werken immers alleen goed in de context van koppelingen met andere applicaties. Dat is voor de eindgebruiker echter vaak niet goed zichtbaar, maar wel essentieel voor veilige en betrouwbare informatieketens.

In **artikel 6.6** is bepaald dat in beginsel de gemeente verantwoordelijk is om tijdig de leveranciers van de andere relevante applicaties bij de ketentest te betrekken (zij is immers de partij met de contractuele relatie). De leverancier verzorgt in beginsel de coördinatie tussen alle bij de ketentest betrokken partijen. De leverancier zal immers veelal de expertise in huis hebben om dit proces het best te kunnen begeleiden.

In **artikel 6.7** is een regeling opgenomen voor het geval de ketentest niet slaagt. Het artikel maakt onderscheid tussen twee situaties:

- 1 Het falen van de test is toerekenbaar aan Leverancier. Deze situatie doet zich bijvoorbeeld voor indien de door leverancier geleverde ICT Prestatie (zoals een Koppeling) gebrekkig is. In dat geval gaat eenvoudigweg de hoofdregel van de Acceptatieprocedure op (zie artikel 7, althans de afspraken in de overeenkomst omtrent acceptatie);
- 2 Het falen van de test is niet toerekenbaar aan Leverancier. Deze situatie doet zich bijvoorbeeld voor indien er gebreken blijken te zitten in de programmatuur van de andere – tevens bij de ketentest betrokken – leveranciers (waarmee de ICT Prestatie gekoppeld

wordt). Leverancier is niet bij de levering van die programmatuur betrokken en het gebrek is dan ook (uiteraard) niet aan leverancier toerekenbaar. Dat laat onverlet dat het voor de gemeente wel noodzakelijk is dat er een oplossing gevonden wordt. Voor de gemeente is immers een functionerende keten van belang. Vandaar de bepaling dat de acceptatieprocedure in dat geval wordt opgeschort totdat partijen een acceptabele oplossing hebben weten te bereiken. Het is denkbaar en zelfs waarschijnlijk dat die oplossing in feite meerwerk omvat. Omvat die oplossing inderdaad meerwerk, dan mag dit alleen worden uitgevoerd na uitdrukkelijke instemming/opdracht van de gemeente. Uiteraard is denkbaar dat in de praktijk ineens zowel het nieuwe/bijgestelde plan, als het (daarin beschreven en daarmee) uit te voeren meerwerk door de gemeente wordt goedgekeurd.

De GIBIT kiest hiermee uitdrukkelijk voor een meer ‘holistische’ benadering van het Applicatielandschap van de gemeente. De gemeente wil immers dat de verschillende applicaties goed samenwerken. Doordat de GIBIT eveneens eisen dat ICT Prestaties aan standaarden voldoen, is de verwachting dat op termijn, zeker zodra er door meer leveranciers onder toepasselijkheid van de GIBIT wordt geleverd, veelvoorkomende problemen en knelpunten bij koppelingen worden gereduceerd en het functioneren van proces- en informatieketens beter is geborgd.

Artikel 7. Acceptatie

In **artikel 7** is de acceptatieprocedure beschreven.

Het is in het belang van beide partijen dat vooraf helder is op welke wijze de acceptatieprocedure zal verlopen. Vandaar ook dat reeds in artikel 5.3 sub viii is bepaald dat, als onderdeel van het Implementatieplan, moet worden vastgelegd op welke wijze de acceptatieprocedure wordt uitgevoerd. Er zal echter niet altijd een implementatieplan zijn. Ook is denkbaar dat het implementatieplan ten aanzien van de acceptatietest geen of onvoldoende uitgewerkte afspraken bevat. Vandaar dat **artikel 7.1** bepaalt dat op verzoek van de gemeente alsnog een schriftelijk testprotocol wordt opgesteld. De verwijzing naar artikel 5.2 is bedoeld om aan te geven dat de leverancier

penvoerder is van het plan (als meest deskundige) en voor het opstellen van het plan geen afzonderlijke vergoeding in rekening mag brengen.

De overige bepalingen van artikel 7 moeten worden gezien zijn ‘vangnetbepalingen’. Deze artikelen geven de kaders voor zover er in de Overeenkomst of in een ander bovenliggend document geen meer specifieke afspraken over de Acceptatieprocedure zijn gemaakt. Het geheel van deze bepalingen beschrijft de Acceptatieprocedure.

Artikel 7.2 geeft in de kern aan wat er tijdens testen gebeurt. We lichten de elementen puntsgewijs toe:

- Er wordt getest op Gebreken (zie artikel 1.9), dus op het niet voldoen aan het *Overeengekomen gebruik* (zie artikel 1.23). Er wordt uitdrukkelijk niet getest op aspecten van de ICT Prestatie die niet overeengekomen zijn (dat zou immers ook niet toerekenbaar zijn aan leverancier). Wel wordt getest op het begrip *Overeengekomen gebruik* welke ruimer is dan sec datgene wat in een programma van eisen staat (o.a. vanwege de in artikel 3 verwoorde zorgplicht);
- De resultaten van de Acceptatieprocedure worden schriftelijk vastgelegd in een testverslag. Dit verslag zal door partijen worden ondertekend. De gedachte is dat discussie achteraf over de uitkomsten van de acceptatietest op deze wijze tot een minimum wordt beperkt;
- Leverancier dient een planning af te geven voor het herstel van geconstateerde Gebreken. Die planning dient conform artikel 7.3 te passen binnen de algehele planning van het project;
- Na het herstel van de Gebreken legt de leverancier de ICT Prestatie opnieuw ter Acceptatie voor. Er volgt dan wederom een acceptatieprocedure conform de hiervoor beschreven uitgangspunten.

Artikel 7.3 is hiervoor al kort aangestipt. Het artikel bepaalt dat herstel van tijdens het testen geconstateerde Gebreken niet mag leiden tot vertraging. Het is dus aan de leverancier – mede gelet op zijn rol als penvoerder van het aanbod (artikel 3), het implementatieplan (artikel 5) en/of het testprotocol (artikel 7.1) – om op voorhand een realistische planning te hanteren met voldoende ruimte voor herstel van eventueel geconstateerde Gebreken.

In **artikel 7.4** staan de verschillende scenario's bij het niet slagen van de acceptatieprocedure vermeld:

- 1 ontbinding van de Overeenkomst; of
- 2 het alsnog kosteloos laten herstellen van de Gebreken; of
- 3 onder een nadere voorwaarde accepteren waarbij geldt dat indien niet aan de voorwaarde wordt voldaan alsnog direct kan worden ontbonden.

Deze drie smaken geven de gemeenten veel flexibiliteit in hoe om te gaan met eventuele gebreken:

- 1 indien kernaspecten van de ICT Prestatie niet goed zijn dan ligt ontbinding voor de hand;
- 2 bij kleine gebreken ligt kosteloos herstel voor de hand; en
- 3 bij het niet tijdig opleveren van onderdelen van de Prestatie die voor de gemeente pas in de toekomst relevant worden, ligt voorwaardelijke acceptatie voor de hand (namelijk acceptatie onder de voorwaarde dat de ICT Prestatie wel correct is geïmplementeerd op de datum dat de nu ontbrekende onderdelen voor de gemeente relevant worden).

In de GIBIT is er bewust voor gekozen na twee testrondes direct te kunnen ontbinden, zonder nadere ingebrekestelling. De gedachte is dat twee kansen om de overeengekomen prestatie te leveren in beginsel voldoende moet zijn. Bovendien wordt hiermee het preventief en zorgvuldig testen gestimuleerd.

Artikel 7.5 geeft partijen de ruimte om eventueel overeen te komen dat bepaalde gebreken buiten de staande planning worden hersteld.

Artikel 7.6 bepaalt uitdrukkelijk dat Gebreken die niet in de weg staan aan productieve ingebruikname, geen grond kunnen vormen voor niet-Acceptatie. De gedachte van de bepaling is dat een project niet op een formaliteit zou moeten worden afgekeurd, maar alleen op gebreken die daadwerkelijk relevant/wezenlijk zijn voor de gemeente. Dat laat overigens onverlet dat ook die minder relevante gebreken alsnog moeten worden hersteld. De levering van die betreffende functionaliteit is immers wel overeengekomen.

Artikel 7.7 bepaalt dat indien er deelleveringen hebben plaatsgevonden, dat dan na de laatste deellevering er ook nog een integrale Acceptatieprocedure plaatsvindt. Hiermee wordt uitdrukkelijk erkend dat bij ICT Prestaties de delen correct kunnen functioneren (voor zover te beoordelen als losstaand onderdeel), doch de som der delen niet, terwijl het de gemeente uiteraard om de som der delen (de totale ICT Prestatie) te doen is.

Artikel 7.8 geeft ten slotte een vermoeden van acceptatie aan indien de ICT Prestatie voor productieve doeleinden in gebruik is genomen, terwijl er geen acceptatieprocedure is afgesproken noch heeft plaatsgevonden. Deze dubbele voorwaarde is met name opgenomen vanwege noodgedwongen in-gebruikname bij vertraging van het project. Het is denkbaar dat een gemeente bij vertraagde levering de ICT Prestatie noodgedwongen wel in gebruik moet nemen (bijv. omdat er anders geen ICT in huis is om een nieuwe wet te ondersteunen), maar dat wil daarmee niet zeggen dat de gemeente de ICT Prestatie (dus) ook geaccepteerd heeft. Als de gemeente echter zelf op voorhand bewust afziet van het houden van een Acceptatieprocedure en de ICT Prestatie vervolgens voor productieve doeleinden in gebruik neemt, dan aanvaardt ze daarmee impliciet dat de ICT Prestatie bij levering mogelijk nog Gebreken bevat, die vervolgens in het kader van Onderhoud (artikel 8) geadresseerd zullen (kunnen/moeten) worden.

Artikel 8. Onderhoud en ondersteuning

Uitgangspunt van de GIBIT is dat na de acceptatie de onderhoudsfase volgt. De GIBIT biedt een (abstract) kader voor de onderhoudsfase. Dit kader wordt in de praktijk veelal nader uitgewerkt in de overeenkomst of een afzonderlijke onderhoudsovereenkomst/SLA.

Vanwege het belang van blijvend goed functionerende ICT-systemen is er bewust voor gekozen om standaard te bepalen dat de leverancier Onderhoud verricht (**artikel 8.1**) en dat dit Onderhoud standaard alle in **artikel 8.3** genoemde vormen van onderhoud omvat. Uiteraard is het ook mogelijk dat in de overeenkomst juist wordt bepaald dat leverancier geen onderhoud verricht, of slechts een deel van de in artikel 8.3 genoemde vormen van onderhoud.

In **artikel 8.2** wordt het 'vangnet' karakter van de GIBIT wederom benadrukt. De bepalingen in de GIBIT gelden als basis, maar in de Overeenkomst of SLA kan hiervan worden afgeweken. De GIBIT bevatten weinig concrete normen ter zake van Onderhoud, behoudens enkele abstracte eisen (die hierna worden toegelicht). De concrete door de Leverancier na te leven normen (Service Levels) zullen dan ook in de Overeenkomst of SLA moeten worden opgenomen. Bovendien zullen allerlei praktische aspecten rondom het verlenen van Onderhoud nader moeten worden ingevuld (zoals hoe en waar een Gebrek gemeld moet worden). In veel gevallen is een dergelijke overeenkomst of SLA dan ook noodzakelijk.

In **artikel 8.4** is het uitgangspunt benoemd dat onderhoud zo min mogelijk verstorend moet zijn voor de bedrijfsprocessen van de gemeente. Er is bewust gekozen niets te bepalen over de precieze tijden waarop onderhoud wel/niet mag plaatsvinden, aangezien dat te zeer afhankelijk is van de precieze aard van de ICT Prestatie en de processen waarin deze wordt gebruikt.

Artikel 8.5 bepaalt dat de leverancier in ieder geval bereikbaar moet zijn op werkdagen tussen 08.00 en 18.00 uur. Er is bewust gekozen voor de term bereikbaar, zonder te specificeren welk kanaal of communicatiemiddel hierbij gebruikt moet worden. Dit laat leveranciers voldoende ruimte om dit zelf in te richten (telefoon, e-mail, chat, etc.).

Artikel 8.6 hangt samen met het hiervoor bij artikel 8.2 beschreven 'vangnet' karakter van de GIBIT. Het bepaalt dat leverancier bereid moet zijn een nadere SLA te sluiten. Een specifieke eis aan die SLA is dat er Service Levels in kunnen worden opgenomen en dat aan het niet halen van Service Levels maatregelen zijn verbonden. Welke maatregelen dat zijn, zal van geval tot geval nader moeten worden ingevuld. Het is voor de gemeente van belang dat de maatregel voldoende prikkel voor de leverancier geeft tot nakoming en bovendien iets oplevert waar de gemeente ook iets aan heeft.

In **artikel 8.7** is bepaald dat ontbinding van de overeenkomst(en) in ieder geval mogelijk is bij het herhaald niet halen van de service levels. Deze bepaling is opgenomen om uit de discussie te blijven of het niet halen van een service level altijd kwalificeert als tekortkoming en/of de discussie of

dergelijke omissies altijd de ontbinding van de overeenkomst rechtvaardigen. Bovendien is bepaald dat bedongen maatregelen de overige rechten van gemeenten onverlet laten. Dit om te voorkomen dat een in de SLA bedongen sanctie op grond van de wet zou gelden als gefixeerde schadevergoeding (artikel 6:92 lid 2 BW).

In **artikel 8.8** is bepaald dat indien Leverancier aantoont dat een Gebrek niet aan hem toerekenbaar is, hij alleen na afzonderlijke opdracht daartoe gehouden is tot herstel van het Gebrek. Te denken valt hierbij aan de situatie dat een medewerker van de gemeente in strijd met instructies van de leverancier belangrijke instellingen in de ICT Prestatie heeft gewijzigd, of dat door toedoen van een niet aan Leverancier toerekenbare virusuitbraak er allerlei herstelwerkzaamheden moeten worden verricht.

In **artikel 8.9** zijn enkele eisen opgenomen ten aanzien van het preventief en innovatief onderhoud. Het is voor gemeenten van groot belang dat blijvend wordt voldaan aan wet- en regelgeving, dat de interoperabiliteit gewaarborgd blijft en dat zij er niet in functionaliteit op achteruit gaat. Voor leveranciers is dit een zware eis, echter voor gemeenten een belangrijke. Vrijwel alle gemeentelijke producten, diensten, processen en informatieketens zijn immers op de een of andere manier gerelateerd aan het voldoen aan wet- en regelgeving. Door verdergaande digitalisering heeft dat effect op de kwaliteitseisen aan ICT-producten en diensten. De GIBIT gaat er derhalve vanuit dat de leverancier, als gespecialiseerde aanbieder van bepaalde programma-tuur om bepaalde wetgeving te ondersteunen, veel beter dan de gemeente in staat is (zou moeten zijn) om wijzigingen in wetgeving tijdig te vertalen naar de benodigde (technische) aanpassingen in de ICT Prestatie. Let op: het ondersteunen van volstrekt nieuwe wetgeving valt veelal niet onder het 'Overeengekomen gebruik' (en daarmee het Onderhoud) en valt dus niet binnen de verplichting van dit artikel.

Artikel 8.10 geeft het kader voor de installatie van updates en upgrades. Uitgangspunt is dat de gemeente in beginsel zelf de installatie van updates en upgrades verzorgt. In artikel 8.10 is niettemin bepaald dat leverancier dit op verzoek (en tegen vergoeding) kan doen. In dat geval zijn ook de bepalingen omtrent implementatie en acceptatie van toepassing. In **artikel 8.11**

is getracht een genuanceerde regeling te treffen voor het weigeren van de installatie van nieuwe updates/upgrades. Enerzijds heeft de gemeente het recht die installatie te weigeren, anderzijds worden de verplichtingen van de leverancier in het kader van Onderhoud wat gerelativeerd indien de gemeente hiertoe besluit. Het artikel speelt niet in het geval van Hosting (zie de vooruitverwijzing naar artikel 31.4).

In **artikel 8.12** is opgenomen dat de leverancier in beginsel standaard rapporteert over de nakoming van de Service Levels. **Artikel 8.13** bepaalt vervolgens dat de gemeente na ontvangst van de rapportage zal beoordelen in hoeverre de leverancier de gemaakte afspraken naleeft. Eventueel kan op grond van artikel 21 hierbij een derde partij (auditor) worden ingeschakeld.

Artikel 8.14 vormt het sluitstuk van het vangnetkarakter van de GIBIT inzake onderhoud. Het bepaalt namelijk dat indien er initieel geen of slechts deels Onderhoud is overeengekomen, dat leverancier dan bereid moet zijn om op verzoek later alsnog Onderhoud te gaan verrichten of de bestaande overeenkomst inzake Onderhoud uit te breiden. Uiteraard geschiedt dit alles tegen een nader overeen te komen vergoeding. Het belang voor de gemeente is er met name in gelegen dat zij zeker weet dat ze altijd alsnog tot het afnemen van onderhoud kan overgaan.

Artikel 9. Vergoeding, facturatie en betaling

In **artikel 9.2** is een iets andere benadering gekozen dan de ARBIT doet. Waar de ARBIT uitgaat van volledige voorfinanciering door de leverancier, kiest de GIBIT ervoor slechts een deel van de betalingen achter te houden tot na acceptatie. Dit in de gedachte dat het onredelijk is het gehele financiële risico van het project bij de leverancier te leggen, doch tegelijkertijd voldoende (financiële) prikkel voor de leverancier over te houden om tot correcte implementatie te komen. In dat kader is voor de meeste vergoedingen bepaald dat 30% wordt achtergehouden tot Acceptatie. De GIBIT erkent voorts dat bij Derdenprogrammatuur de leverancier veelal zelf direct moet betalen. Vandaar dat bij Derdenprogrammatuur geen sprake is van het achterhouden van een deel van de vergoeding maar betaling na levering geschiedt. Overigens, dit geldt enkel voor Derdenprogrammatuur welke conform artikel 19 vooraf aan de gemeente kenbaar is gemaakt.

Artikel 9.3 geeft de mogelijkheid in de Overeenkomst nadere eisen te stellen ten aanzien van de factuur.

Artikel 9.4 stelt als standaard betaaltermijn 30 dagen.

Artikel 9.5 bepaalt dat er standaard elektronisch moet worden gefactureerd conform de daarvoor geldende standaard.

In **artikel 9.6** en **9.7** zijn regelingen omtrent prijsverhogingen doorgevoerd. Hoofdregel is dat alleen de prijsstijging uit de dienstenprijsindex gevolgd mogen worden (artikel 9.6). Opnieuw wordt hier de nuance gezocht ten aanzien van Derdenprogrammatuur: hier mogen niet voorzienbare prijsstijgingen aan gemeenten worden doorbelast mits deze aantoonbaar worden gemaakt.

Artikel 9.8 bepaalt dat vergoedingen die gerelateerd zijn aan wijzigingen onderhevige getallen die zijn gerelateerd aan Opdrachtgever, slechts éénmaal per jaar worden bijgesteld en wel op 1 januari. De gedachte is dat hierdoor prijschommelingen gedurende de looptijd worden beperkt.

Artikel 9.9 bepaalt dat hetgeen in dit artikel omtrent Derdenprogrammatuur is bepaald alleen geldt voor zover leverancier heeft voldaan aan hetgeen in artikel 19.1 is bepaald. Artikel 19.1 bepaalt dat leverancier de relevante Derdenprogrammatuur uitdrukkelijk in zijn aanbod moet specificeren. Met andere woorden: indien leverancier verzaakt de relevante Derdenprogrammatuur te specificeren, dan geniet hij ook niet de voordelen van genuanceerde betalingsregeling zoals verwoord in dit artikel (en wordt dus ook bij die programmatuur 70% bij ingebruikname en 30% bij integrale acceptatie betaald).

Artikel 10. Garanties

In dit artikel worden in het **eerste lid** diverse garanties vermeld. De meeste garanties spreken voor zich en zien er met name op dat de leverancier er voor in staat dat hij zal leveren wat is overeengekomen.

De garantie onder iii hangt samen met artikel 8.14 inzake Onderhoud. Het is voor gemeenten van belang om desnoods op een later moment alsnog Onderhoud af te kunnen nemen. Het is daarvoor noodzakelijk dat de geleverde

ICT Prestatie daadwerkelijk nog onderhouden wordt. In dit artikel geeft de leverancier de garantie dat dit in ieder geval twee jaar na Acceptatie nog het geval is.

Artikel 10.2 vermeldt een belangrijk gevolg van de garanties, namelijk dat indien de gemeente een garantie inroept, dat het dan aan de leverancier is om aan te tonen dat het beroep onterecht is. Het artikel bevat in zoverre een bewijslastverdeling.

Artikel 11. Documentatie

Het **eerste lid** van dit artikel bepaalt dat leverancier documentatie dient te leveren. Ook stelt het artikel enkele eisen aan de documentatie. Documentatie wordt hier in brede zin gebruikt: het artikel ziet zowel op het gebruik van de geleverde ICT Prestatie (sub i, sub iii), op het documenteren van de door Leverancier gemaakte instellingen (sub ii), op het kunnen uitvoeren van de acceptatietesten (sub iv) en op het beheren van de ICT Prestatie (sub v). Daarbij kan voor het nakomen van sub v de GEMMA Softwarecatalogus (www.softwarecatalogus.nl) deels worden gebruikt.

Om leveranciers voldoende flexibiliteit te geven, is bepaald dat alleen de documentatie gericht op eindgebruikers in het Nederlands gesteld dient te zijn. Overige documentatie mag ook in het Engels zijn opgesteld.

Artikel 11.2 en **11.3** zien op het tijdig aanleveren van de documentatie. **Lid 2** bepaalt dat de documentatie in ieder geval voorafgaand aan de Acceptatieprocedure en bij de levering van Updates en Upgrades moet worden geleverd. Het **derde lid** bepaalt in algemene zin dat leverancier de documentatie moet updaten zodra blijkt dat deze niet langer juist is.

Artikel 12. Productmanagement

Het is voor gemeenten van belang tijdig op de hoogte te zijn en blijven omtrent de ontwikkelingen van de ICT Prestatie. Vandaar dat in dit artikel is opgenomen dat de gemeente tijdig over de roadmap wordt geïnformeerd (**artikel 12.1**) en toegang krijgt tot organen/platformen waar ervaringen met en informatie over de ICT Prestatie wordt uitgewisseld (**artikel 12.2**). Beide aspecten staan los van eventueel overeengekomen onderhoud.

Voorts zijn in dit artikel in het **derde lid** bepalingen opgenomen over uitbreidingen op bestaande programmatuur die op maat en op kosten van een gemeente zijn ontwikkeld. Het artikel bepaalt dat de leverancier (1) andere gebruikers van de programmatuur moet informeren over de uitbreiding, waaronder of de uitbreiding wordt opgenomen in toekomstige versies en (2) de uitbreiding aan andere gebruikers kosteloos ter beschikking moet stellen. De gedachte is dat meer gemeenten van deze uitbreidingen profijt hebben. Het artikel bepaalt verder dat het gebruik van de aldus ter beschikking gestelde uitbreiding voor eigen risico van de gemeente is, tenzij de uitbreiding op kosten van de gemeente zelf is ontwikkeld of als onderdeel van een Update of Upgrade in het kader van Onderhoud ter beschikking wordt gesteld. De gedachte hiervan is dat het zowel voor de gemeente als de leverancier het meest aantrekkelijk is om uitbreidingen onder te brengen in het standaard product en het standaard onderhoudsprogramma.

Artikel 13. Aansprakelijkheid

Het artikel over aansprakelijkheid is geïnspireerd op de ARBIT, maar kiest ook een eigen koers. Die eigen koers blijkt met name uit het **tweede** en het **vierde lid** van het artikel.

In het **tweede lid** staan de schadesoorten vermeld die bij aansprakelijkheid van de leverancier voor vergoeding in aanmerking komen. Deze lijst is bedoeld om discussies over schade (direct/indirect, causaliteit, etc.) te verminderen en juist vooraf voor beide partijen helder te hebben welke schadesoorten relevant (kunnen) zijn. Bij de concrete toepassing van het artikel kan er altijd als nog discussie zijn of een bepaalde schadepost onder een bepaald artikel valt en of de betreffende concrete schade niet in een te ver verwijderd verband van de schadeoorzaak staat. Dat een bepaalde schade soort (in abstracto) voor vergoeding in aanmerking komt, is hiermee echter evident.

In het **vierde lid** is een genuanceerdere regeling getroffen in vergelijking met de ARBIT. In de kern staat hier dat wanneer de gemeente een boete opgelegd krijgt van een toezichthouder vanwege een situatie die rechtstreeks toe te rekenen is aan een toerekenbare tekortkoming of een toerekenbaar gedragen of nalaten van de leverancier (lees: een onrechtmatige daad), dat de leverancier de gemeente voor die boete moet vrijwaren (althans voor dat

deel dat aan de leverancier is toe te rekenen). Dit is een situatie die zich in de praktijk niet zo snel zal voordoen (gelet op o.m. het *ultimum remedium* karakter van boetes). De vraag is bovendien of er geen sprake is van opzet of grove schuld van de leverancier indien de gemeente een boete krijgt voor een situatie die toerekenbaar is aan de leverancier. Juist om die discussie te voorkomen is niettemin opgeschreven dat de leverancier de gemeente voor dergelijke boetes vrijwaart.

Voor de goede orde merken wij op dat naast de bepalingen in de GIBIT het Burgerlijk Wetboek (en andere wetgeving) onverkort van toepassing is, tenzij daar in de GIBIT uitdrukkelijk van is afgeweken. Dat uitgangspunt geldt voor de hele GIBIT en (dus) ook voor het thema aansprakelijkheid. Dit houdt o.m. in dat de regels uit boek 6 titel 1 afdeling 10 (over schadevergoeding) van toepassing zijn, waaronder begrepen de daarin opgenomen regels omtrent schadebegroting, causaliteit, eigen schuld, etc. Ook in de situaties van **artikel 13.3, 13.4 en 13.5** is de aansprakelijkheid van leverancier dus niet onbeperkt (maar beperkt door de kaders van het BW).

Artikel 14. Verzekering

In **artikel 14** is bepaald dat leverancier voldoende zekerheid moet bieden voor verhaal, hetzij via een verzekering, hetzij anderszins. Er is bewust voor gekozen een verzekering niet dwingend voor te schrijven. Er zijn immers legio manieren denkbaar waarop het risico voor gemeenten dat de leverancier in voorkomend geval geen verhaal biedt, afgedekt kan worden (moedergarantie, bankgarantie, derdenrekening, etc.).

In het **tweede lid** is een minimumdekking opgenomen. Deze dekking correspondeert met de maximale aansprakelijkheid zoals dit in het vorige artikel is bepaald.

Artikel 15. Geheimhouding

Artikel 15 regelt een wederkerige geheimhoudingsverplichting. In het **eerste lid** is bepaald dat beide partijen alle informatie waarvan zij het vertrouwelijke karakter (behoren te) kennen geheim zullen houden. Partijen worden uit de geheimhouding ontheven voor zover dit noodzakelijk is op grond van een wettelijk voorschrift, onderzoek van een toezichthouder of gerechtelijke procedures.

Verder is uitdrukkelijk in **lid 1** bepaald dat gemeenten de inhoud van de overeenkomst met andere gemeenten mogen delen. De gedachte is dat hierdoor meer prijstransparantie op de markt zal gaan ontstaan.

In het **tweede lid** is opgenomen dat beide partijen de geheimhouding ook zullen opleggen aan door hen ingeschakeld personeel en hulppersonen.

Het **derde lid** bepaalt dat vertrouwelijke gegevens op verzoek moeten worden teruggeven.

Het **vierde lid** ten slotte stelt voor alle partijen een boete op het schenden van de geheimhoudingsplicht. Er is een boete opgenomen omdat het begroten van de schade bij schending van de geheimhouding in de praktijk veelal niet eenvoudig is. Zodoende zou iedere prikkel tot het geheim houden van vertrouwelijke informatie zonder boetebeding kunnen ontbreken (bij niet te begroten schade volgt immers toch geen schadeclaim). De boete is gemaximeerd op € 50.000,-.

Artikel 16. Overmacht

Het **eerste lid** van dit artikel herhaalt in feite wat er in de wet omtrent overmacht staat.

Het **tweede lid** expliciteert dat bepaalde omstandigheden in ieder geval niet als overmacht worden gekwalificeerd. De in dit lid genoemde omstandigheden komen dus voor risico van de leverancier.

Ten aanzien van uitval van nuts- en telecomvoorzieningen is een genuanceerde regeling getroffen. In beginsel kwalificeert uitval van dergelijke diensten als overmacht. De GIBIT erkent daarmee dat leveranciers dergelijke diensten zelf ook inkopen en daarbij veelal niet in de positie zijn om een bepaald niveau van dienstverlening af te dwingen. Van overmacht is echter geen sprake indien de storing door leverancier zelf is veroorzaakt of wanneer is overeengekomen dat leverancier de nuts- of telecomvoorzieningen beschikbaar diende te houden. Ter illustratie van dit laatste: voor een cloud-/ASP-dienst betekent dit veelal dat het de leverancier wel kan worden aangerekend als zijn eigen verbinding naar het publieke internet toe uitvalt (dit is dan geen

overmacht), maar niet indien er op het publieke internet of bij de provider van de gemeente storingsen zijn die maken dat er geen gebruik kan worden gemaakt van de cloud-/ASP-dienst.

Artikel 17. Intellectuele eigendom

Tijdens de totstandkoming van de GIBIT is ten aanzien van intellectuele eigendom onderscheid gemaakt tussen drie situaties:

- 1 de leverancier levert een standaardproduct;
- 2 de leverancier ontwikkelt op verzoek en op kosten van gemeente een aanvulling op een standaardproduct;
- 3 de leverancier ontwikkelt op verzoek van de gemeente een autonoom functionerend programma.

In de eerste situatie ligt het voor de hand dat de gemeente louter een gebruiksrecht verkrijgt en geen andere aanspraak op de intellectuele eigendomsrechten. Dit komt in **artikel 17.3** naar voren. De duur van de gebruiksrechten verschilt naar gelang de aard van de vergoeding: bij periodieke vergoedingen is de duur van het gebruiksrecht gelijk aan de looptijd van de overeenkomst, bij overige vergoedingen is sprake van een eeuwigdurend gebruiksrecht. De koppeling aan de duur van de overeenkomst (en niet: aan de betaalfrequentie) bij periodieke vergoedingen is bewust; voorkomen moet worden dat het niet tijdig betalen automatisch tot verval van het gebruiksrecht leidt.

De tweede hiervoor beschreven situatie kan zich onder allerlei omstandigheden voordoen. Zo kan de aanvulling op het product zeer specifiek op de omstandigheden bij een bepaalde gemeente toegeschreven zijn (in welk geval overdracht van IE-rechten voor de hand zou kan liggen), maar is evengoed denkbaar dat de aanvulling op het product in feite zo generiek van aard is dat ook andere gemeenten daarvan zouden kunnen profiteren (in welk geval een terugverdienregeling en/of een doorslaggevende stem bij de verdere productontwikkeling wellicht logischer is). Juist omdat het een aanvulling op een standaardproduct betreft, en de broncode van de aanvulling dus sterk verband zal hebben met de broncode van het standaardproduct, ligt terbeschikkingstelling van broncodes in veel situaties niet voor de hand (bedrijfsgeheim). Overdracht van IE-rechten zal in veel gevallen om soortgelijke redenen

lastig liggen. Het voorgaande laat onverlet dat bij dergelijke situaties in feite sprake is van door de belastingbetaler gefinancierde productontwikkeling. Vandaar dat is bepaald dat die aanvullingen kosteloos aan andere gebruikers van de betreffende programmatuur ter beschikking moeten worden gesteld. Zie daarvoor de nadere toelichting bij artikel 12. Het staat partijen vrij in voorkomend geval in de overeenkomst te bepalen dat **artikel 17.4** niet van toepassing is, in welk geval het bepaalde in artikel 12.3 ook niet geldt.

In de derde situatie wordt specifiek voor de gemeente een autonoom programma ontwikkeld. Het ligt dan voor de hand dat de gemeente ook de beschikking krijgt over de rechten en de broncodes van dat zelfstandige programma. Dat is dan ook in **artikel 17.5** bepaald. In **artikel 17.6** wordt direct de nuance hierbij gezocht: de gemeente verklaart zich hierin bij voorbaat bereid om in gesprek te gaan om de rechten terug over te dragen. Partijen zullen in overleg moeten treden onder welke voorwaarden die overdracht plaatsvindt.

In **lid 6** en **7** is geborgd dat de gemeente gebruik kan blijven maken van de voor haar relevante functionaliteit bij claims van derden dat de gebruikte ICT Prestatie inbreuk maakt op hun rechten. In **lid 8** is bepaald dat bij een aansprakelijkstelling door de betreffende derde, de gemeente de overeenkomst ook moet kunnen ontbinden. Deze laatste bepaling is met name bedoeld om de schade voor de gemeente te kunnen beperken. De gemeente moet een aansprakelijkstelling immers in de administratie opnemen en heeft zodoende een (boekhoudkundige) prikkel om de (vermeende) inbreuk zo snel mogelijk te (kunnen) staken. In de praktijk zal vermoedelijk weinig een beroep worden gedaan op **lid 8** en zal met name de (meer praktisch gerichte) benadering van **lid 6** en **7** relevant zijn.

Artikel 18. Toegang tot data

Het is voor de gemeenten van groot belang dat zij toegang blijven houden tot de met de ICT Prestatie verwerkte data (hun eigen data). Gemeenten wensen de betreffende gegevens ook buiten de door de leverancier geleverde prestatie en/of voor andere doeleinden en in andere processen en systemen te kunnen gebruiken, zoals business intelligence toepassingen of big data analyses voor managementinformatie en/of in bedrijfssystemen die deel uitmaken van de proces- en informatieketen.

Dit artikel bepaalt in **lid 1** dat leverancier opdrachtgever in staat moet stellen die toegang te allen tijde te verkrijgen. De wijze waarop leverancier daar invulling aan geeft, is open gelaten. In **lid 2** zijn slechts enkele voorbeelden opgenomen. In de praktijk kan leverancier ook op andere wijzen aan de verplichting uit **lid 1** voldoen.

Het laatste lid bepaalt dat het gebruik van de gegevens door de gemeente voor eigen rekening en risico is. Wel moet de leverancier de gemeente waarschuwen indien het verlenen van toegang ertoe leidt dat bepaalde beveiligingen worden omzeild (**lid 3**). De gemeente kan zo een geïnformeerde keuze maken over het gebruik van de data.

Artikel 19. Derdenprogrammatuur

In de GIBIT is een afzonderlijke regeling opgenomen voor Derdenprogrammatuur. Dit begrip is gedefinieerd in artikel 1.7. Er wordt bedoeld op programmatuur van externe leveranciers die niet gelieerd zijn aan de leverancier en op welke ontwikkeling leverancier verder ook geen invloed heeft. Er kan worden gedacht aan programmatuur van partijen als Microsoft, Oracle, Adobe, Google, IBM, HP, SAP, etc.

De regeling van **artikel 19** is opgenomen omdat erkend wordt dat leveranciers veelal geen invloed hebben op de kwaliteit/functionaliteit van deze Derdenprogrammatuur, noch op de voorwaarden waaronder deze Derdenprogrammatuur op de markt wordt gebracht.

In **lid 1** is bepaald dat leverancier moet specificeren of sprake is van Derdenprogrammatuur en zo ja, welke licentievoorwaarden gelden. De gedachte is dat de gemeente zo een geïnformeerd besluit kan nemen over het al dan niet accepteren van die voorwaarden. Die voorwaarden prevaleren namelijk op hetgeen elders in de overeenkomst is bepaald (**lid 6**).

In **lid 2** is bepaald dat de leverancier moet aangeven of de betreffende Derdenprogrammatuur ook elders te verkrijgen is. De ervaring leert dat veel Derdenprogrammatuur ook bij andere leveranciers te krijgen is, of wellicht al eerder door de gemeente is aangeschaft. De specificatie maakt dat de gemeente kan besluiten de Derdenprogrammatuur niet of bij een andere leverancier aan te schaffen.

Op grond van het **derde lid** moet de leverancier ook de eventuele afhankelijkheid van Derdenprogrammatuur in het aanbod specificeren. De ervaring leert dat bij discussies over bijvoorbeeld performance (te) snel wordt gewezen op programmatuur van derden. Door vooraf te worden geïnformeerd over die afhankelijkheid, kan de gemeente ook op dit punt een geïnformeerde keuze maken. Bovendien wordt zo oneigenlijk gebruik van dit argument voorkomen.

In het **vierde lid** is bepaald dat de leverancier tijdig Updates en Upgrades moet uitbrengen teneinde de compatibiliteit met Derdenprogrammatuur te blijven borgen. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan de situatie dat de ICT Prestatie niet meer functioneert na een update van de Derdenprogrammatuur, of de situatie dat de Derdenprogrammatuur zelf (om wat voor reden dan ook) niet langer functioneert.

Het bepaalde in **lid 5 en 6** vormt het sluitstuk van de afhankelijkheid van Derdenprogrammatuur. Vrij vertaald staat hier dat een leverancier vrijuit gaat indien een gebrek in de door hemzelfde geleverde prestatie (veelal: software) wordt veroorzaakt door een fout in de Derdenprogrammatuur, tenzij hij die laatstgenoemde fout had behoren te kennen en er om heen had kunnen werken. Eventueel overeengekomen service levels e.d. gelden dus in dat geval ook niet. Wel moet de leverancier er dan alsnog zo snel mogelijk alles aan doen om het probleem zo snel mogelijk op te lossen (**lid 6**).

De leverancier kan niet van deze (royale) uitzondering op de onderhoudsverplichtingen profiteren indien hij niet de hiervoor gespecificeerde informatie heeft gegeven (**lid 7**). De leverancier schiet in dat geval in beginsel bovendien tekort in de nakoming van de betreffende verplichtingen. Dat zou in principe een ontbinding of mogelijk vernietiging (wegens dwaling) van de overeenkomst kunnen rechtvaardigen. Wel moet dan steeds van geval tot geval bezien worden hoe zwaar dat achterhouden van de betreffende informatie door de leverancier in concreto heeft meegewogen.

Artikel 20. Opschorting, opzegging en ontbinding

In dit artikel zijn enkele bepalingen opgenomen in het belang van de gemeente. Zo is een beroep van de leverancier op opschorting aan banden gelegd (**artikel 20.1**). De gemeente is immers veelal in grote mate afhankelijk van

de leverancier, terwijl het normale wettelijke systeem de leverancier vrij laagdrempelig toestaat zich op opschorting te beroepen.

In **artikel 20.2** is bepaald dat overeenkomsten voor bepaalde tijd in beginsel niet tussentijds kunnen worden opgezegd en dat overeenkomsten voor onbepaalde tijd in beginsel altijd kunnen worden opgezegd met inachtneming van de vermelde opzegtermijnen. De bepaling houdt verband met het bepaalde in artikel 7:408 BW.

In **artikel 20.3** is bepaald dat samenhangende overeenkomsten – ondanks die samenhang – selectief kunnen worden opgezegd tegen het einde van de actuele looptijd. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan het opzeggen van de onderhoudsovereenkomst, terwijl de hostingovereenkomst doorloopt. De bepaling kan overigens ook worden gelezen als selectief verlengen.

In de **artikelen 20.4 en 20.5** is bepaald dat de gemeente de overeenkomst(en) moet kunnen opzeggen bij fusie, uitbesteding en de verplichte overstap naar landelijke voorzieningen. De gedachte bij al deze bepalingen is dat de gemeente zonder een dergelijke bevoegdheid in voorkomend geval niet van bestaande overeenkomsten af zou kunnen en aldus zou moeten blijven betalen voor dienstverlening die voor haar van geen waarde meer is.

In **artikel 20.6** is bepaald dat de leverancier gerechtigd is om – kort samengevat – de daardoor geleden schade bij de gemeente in rekening te brengen. Bij die schadeberekening moet rekening worden gehouden met mogelijke hernieuwde inzet van productiemiddelen door leverancier. Dit om te voorkomen dat leverancier voor hetzelfde productiemiddel zowel een schadevergoeding van de gemeente ontvangt, als (bij een andere klant) daarmee opnieuw winst realiseert.

In de **artikelen 20.7-20.11** zijn de verschillende ontbindingsgronden nader uitgewerkt. Naast de wettelijke gronden voor ontbinding, zijn hier ook de gebruikelijke gronden (zoals faillissement leverancier) aan toegevoegd. Verder is voorzien in ontbinding bij een vernietiging van een overeenkomst op grond van de Aanbestedingswet en bij langdurige overmacht.

Artikel 21. Controlerecht en medewerking audits bij Opdrachtgever

Dit artikel ziet op twee verschillende (en niet-gerelateerde) soorten controles/audits: enerzijds het door opdrachtgever controleren van leverancier (**lid 1-5**) en anderzijds het medewerking verlenen van leverancier aan audits die bij opdrachtgever worden uitgevoerd (**lid 6**).

Opdrachtgever is gerechtigd om een onafhankelijke derde te laten controleren of leverancier de overeengekomen verplichtingen nakomt (**lid 1**). Ook mag de juistheid van de facturen worden onderzocht (**lid 1**).

Er is in het kader van de redelijkheid toegevoegd dat de controle moet zien op de nakoming van wezenlijke verplichtingen. Om diezelfde reden is ook toegevoegd dat een controle alleen gerechtvaardigd is indien er gerede twijfel is over de nakoming door de leverancier, of indien er een ander gerechtvaardigd belang voor de gemeente is.

De leverancier moet aan de controle alle redelijkerwijs te verwachten medewerking verlenen (**lid 3**). De kosten voor de controle zijn voor de gemeente, tenzij de deskundige relevante tekortkomingen van leverancier constateert (**lid 4**). Deze laatste regel maakt dat een gemeente terughoudend en prudent zal omspringen met het aantal uit te voeren controles.

De gemeente zelf kan ook onderworpen zijn aan audits. Het kan in dat kader relevant zijn om meer informatie te kunnen verschaffen over de gebruikte ICT-prestaties. Veelal zal de gemeente die informatie zonder medewerking van de leverancier kunnen verschaffen. Er zijn echter omstandigheden denkbaar waarbij medewerking van de leverancier noodzakelijk is. Voor die omstandigheden bepaalt **lid 6** dat de leverancier alle medewerking zal verlenen aan een dergelijke audit.

Artikel 22. Overstap naar ander systeem, afschaling voor archiefdoeleinden en overdracht

Artikel 22 vormt het sluitstuk op de 'life cycle' benadering van de GIBIT. Dit artikel beschrijft diverse situaties waarbij de gemeente de ICT Prestatie niet langer gebruikt en wat er (in voorbereiding daarop) in dat geval dient te gebeuren voor een soepele overstap.

In **artikel 22.1** is allereerst vastgelegd dat partijen op verzoek van de gemeente over zullen gaan tot het opstellen van een exit-plan. Het artikel ziet louter op het opstellen van het plan als zodanig. In het plan kunnen één of meer van de in de volgende artikelleden beschreven opties nader worden uitgewerkt.

De eerste optie die in dit kader wordt beschreven is dat van het exit-scenario (**artikel 22.2-22.5**). Dit scenario ziet op de overstap op een ander systeem, of de overdracht van het beheer van het bestaande systeem aan een ander. De leverancier wordt verplicht om daaraan mee te werken. Doel is een *vendor lock-in* situatie te voorkomen.

De tweede optie die wordt beschreven is het verkrijgen van nieuwe licenties voor beperkt gebruik (artikel **22.6-22.8**). De gedachte is dat de bestaande (ruime) licenties niet langer nodig zijn, maar de gemeente middels beperkte licenties (bijv. alleen inzage-rechten, geen gebruik van de software) in ieder geval nog een basis kan borgen om bij bepaalde data te kunnen. In **artikel 22.8** is bepaald dat deze mogelijkheid niet beschikbaar is bij Hosting. De gedachte daarvan is dat het gebruik van beperktere licenties alleen zinvol is bij *on premise* software en niet bij gehoste software.

De derde optie die wordt geboden is dat de ICT Prestatie wordt overgedragen aan een gemeenschappelijke regeling of andere publieke entiteit (**artikel 22.9**). Dit artikel geldt in aanvulling op het bepaalde in artikel 20.4. Laatstgenoemde artikel biedt een grond om de overeenkomst op te zeggen, artikel 22.9 biedt een grond om de overeenkomst over te dragen. Aangezien bij overdracht allerlei werkzaamheden zullen moeten worden verricht is de bepaling in artikel 22 opgenomen. Dit maakt immers dat het exit-plan van artikel 22.1 van toepassing is op deze werkzaamheden.

Tenslotte wordt in algemene zin bepaald dat (kort gezegd) gedurende de uitvoering van de exit-werkzaamheden de overeenkomst van kracht blijft c.q. verlengd wordt (**artikel 22.10**). Dit om te voorkomen dat de gemeente in een situatie terecht komt waarbij ze tijdelijk geen enkel systeem heeft (geen oud systeem meer, maar ook nog geen nieuw systeem).

Artikel 23. Toepasselijk recht en geschillen

In **artikel 23** is bepaald dat de overeenkomst wordt beheerst door Nederlands Recht, dat het Weens Koopverdrag niet van toepassing is en dat geschillen zullen worden beslecht door de rechter in het arrondissement van de Opdrachtgever.

Er is bewust gekozen voor de overheidsrechter en niet voor arbitrage. Afwegingen hierbij zijn o.m. kosten en de openbaarheid van de zitting. Het is voor overheidsorganen van belang dat publiekelijk verantwoording wordt afgelegd over de besteding van belastinggeld. Het past in dat kader niet om geschillen standaard middels (in beginsel) geheime en veelal kostbare arbitrageprocedures af te doen.

Het is wel denkbaar dat in voorkomend geval (alsnog) voor arbitrage gekozen wordt. Partijen zullen daar dan – bij contractering of achteraf – overeenstemming over moeten zien te bereiken. Met name de specifieke deskundigheid van de arbiters kan in dat kader een relevante afweging zijn.

II. Privacy, beveiliging en archivering

In dit hoofdstuk zijn enkele specifieke artikelen opgenomen over privacy, beveiliging en archivering. Het hoofdstuk is van toepassing zodra er gegevens met de ICT Prestatie worden verwerkt. Dat zal heel vaak het geval zijn, maar zeker niet altijd (bijv. niet bij verkoop hardware).

Artikel 24. Bewerkersrelatie

Artikel 24 ziet op de verhouding tussen partijen en de in dat kader al dan niet aanvullend te maken afspraken. Leverancier neemt de rol van bewerker in. De GIBIT heeft in dit kader te gelden als (basis)bewerkersovereenkomst (**artikel 24.2**). Daar waar de afspraken uit de GIBIT niet volstaan, kan een aanvullende of afwijkende bewerkersovereenkomst worden gesloten (**artikel 24.3**).

In **artikel 24.4** wordt uitdrukkelijk de ruimte geboden om sub-bewerkers in te schakelen. Een verbod op sub-bewerkers zou in de praktijk namelijk te zeer knellen. De GIBIT stelt wel allerlei randvoorwaarden aan de inschakeling van de betreffende sub-bewerkers.

Artikel 25. Verwerking persoonsgegevens

In **artikel 25** komen de meeste afspraken uit een bewerkersrelatie terug. Zo is bepaald dat leverancier de gegevens niet voor eigen doeleinden mag gebruiken (**lid 2**), dat hij de gegevens op passende wijze moet beveiligen (**lid 3**), dat een algemene beschrijving van de genomen beveiligingsmaatregelen wordt vastgelegd (**lid 4**), dat de gegevens met inachtneming van gedragscodes en wet- en regelgeving moeten worden verwerkt (**lid 5**), dat gegevens louter binnen de EER worden verwerkt (**lid 6**), dat de gegevens geheim moeten worden gehouden (**lid 7**), dat de gemeente de bewerker mag controleren (**lid 8**) en dat bij uitoefening van rechten door de betrokkene de leverancier in beginsel verwijst naar de gemeente (**lid 9**).

Gemeenten worden er uitdrukkelijk op gewezen dat zij – als verantwoordelijke – het beleid ten aanzien van de verwerking van persoonsgegevens dienen te bepalen. Dit betekent dus ook dat de gemeenten in principe het beveiligingsbeleid van de leverancier dienen te dicteren, althans op zijn minst te toetsen of het door de leverancier gehanteerde beleid aan minimaal dezelfde normen voldoet als het beleid van de gemeente.

Artikel 26. Informatiebeveiliging

Artikel 26 ziet specifiek op beveiliging. Het artikel heeft enerzijds het karakter van een garantie, in de zin dat leverancier er op grond van het eerste lid voor in moet staan dat de Opdrachtgever met de ICT Prestatie kan voldoen aan de Baseline Informatie Beveiliging van KING, althans een andere overeengekomen norm van informatiebeveiliging (**lid 1**).

Anderzijds bevat het artikel ook een verplichting in die zin dat als de ICT Prestatie door de leverancier beheerd of verricht wordt, dat de leverancier er dan voor moet zorgen dat de ICT Prestatie feitelijk aan die norm voldoet (**lid 2**).

Het **derde lid** bepaalt dat de leverancier er voor in staat dat ingeschakeld personeel zich aan de normen houdt.

In het **vierde lid** is uitdrukkelijk bepaald dat informatie over de getroffen beveiligingsmaatregelen vertrouwelijk is.

Artikel 27. Meldplicht beveiligingsincidenten

Artikel 27 geeft een uitwerking van de verplichtingen die voortvloeien uit de meldplicht datalekken en soortgelijke wetgeving (bijvoorbeeld de mogelijke meldplicht voor vitale infrastructuur die wellicht ook nog volgt).

Het artikel is als volgt opgebouwd:

- **Lid 1** bepaalt dat de leverancier de gemeente zal informeren over inbreuken en incidenten;
- In **lid 2** is opgenomen dat de melding in beginsel door de gemeente wordt gedaan;
- Op grond van **lid 3** moet de leverancier meewerken aan het zo nodig verschaffen van (aanvullende) informatie aan betrokkenen of toezichthouders;
- Het vierde lid bepaalt dat de leverancier de werkzaamheden op grond van dit artikel kosteloos verricht, tenzij leverancier aantoont dat de inbreuk niet aan hem toerekenbaar is (**lid 4**). De ratio hiervan is dat de leverancier moet voorzien in 'passende', maar niet in 'perfecte' beveiliging en dat (dus) niet iedere inbreuk het gevolg zal zijn van een tekortkoming van leverancier. Als van die tekortkoming wel sprake is, verricht leverancier de werkzaamheden dus (bij wijze van schadevergoeding) kosteloos, in andere gevallen worden deze op basis van nacalculatie verricht;
- Op grond van respectievelijk het **vijfde** en het **zesde lid** moet leverancier een logboek bijhouden van incidenten en daar inzage in verlenen;
- **Lid 7** bepaalt dat leverancier aansprakelijk is voor de gevolgen van incidenten en dat bij schending van het artikel geen nadere ingebrekestelling vereist is;
- Het **8e lid** ten slotte bepaalt dat de verplichtingen niet van toepassing zijn voor zover de door het incident getroffen gegevens niet van de gemeente afkomstig zijn of de gemeente daarvoor niet verantwoordelijk is. Dit hangt samen met het gegeven dat veel leveranciers gegevens van verschillende gemeenten tegelijkertijd verwerken en niet ieder incident betrekking zal hebben op al die gegevens.

Artikel 28. Archivering

Typerend voor de overheidsmarkt is de gebondenheid aan de Archiefwet. In dit artikel zijn daarom enkele randvoorwaarden opgenomen. Het **eerste lid** bepaalt dat de leverancier zorg moet dragen voor het aantoonbaar beheren en beschermen van de bewaarde gegevens overeenkomstig daartoe in de Gemeentelijke ICT-kwaliteitsnormen gestelde eisen. Het **tweede lid** bepaalt dat de leverancier gegevens overeenkomstig de in die normen gestelde termijnen moet bewaren. Het **derde lid** bepaalt dat de leverancier de archiefbescheiden moet kunnen migreren naar archiefsystemen van de gemeente, overeenkomstig de Gemeentelijke ICT-kwaliteitsnormen. Het artikel zal in de praktijk enige overlap (kunnen) vertonen met het in artikel 22.3 en 22.4 beschreven deel van het Exit-scenario. Het **vierde lid** is opgenomen omdat (met name bij Hosting) denkbaar is dat de leverancier de enige partij is die feitelijk over de archiefbescheiden beschikt. Het artikel stelt buiten alle twijfel dat leverancier die gegevens moet (terug)leveren aan de gemeente bij opschorting, opzegging of ontbinding van de overeenkomst. Het is de leverancier dus niet toegestaan die gegevens te 'gijzelen'. Ook hier geldt dat er enige overlap is met het in artikel 22.3 en 22.4 beschreven Exit-scenario.

III. Hosting

In dit hoofdstuk zijn enkele specifieke artikelen opgenomen voor het geval de ICT Prestatie (mede) Hosting omvat. Het begrip 'Hosting' is bewust abstract en vrij breed gedefinieerd (zie artikel 1.13). Het omvat niet alleen de dienstverlening die klassiek onder 'hosting' wordt verstaan, maar alle dienstverlening op afstand (zoals Cloud, SaaS, etc.).

Artikel 29. Algemeen

In het **eerste lid** is de verplichting opgenomen om alle voor hosting noodzakelijke gegevens aan de gemeente ter beschikking te stellen.

In het **tweede lid** is het recht op opschorting verder aan banden gelegd. In artikel 20.1 is al bepaald dat opschorting eerst is toegestaan na het sturen van een ingebrekestelling. De afhankelijkheid van de gemeente van de leverancier bij Hosting is veelal niettemin zo groot, dat die waarborg nog onvoldoende kan zijn. Een beroep op opschorting bij Hosting betekent immers veelal de facto het volledig frustreren van de bedrijfsvoering van de gemeente (zij kan

dan immers niet meer bij haar gegevens en/of haar software). Vandaar dat de norm voor een beroep op opschorting bij Hosting is aangescherpt.

Artikel 30. Opgeslagen gegevens

Dit artikel houdt verband met de aansprakelijkheid van leverancier voor gehoste gegevens en de wettelijke vrijwaring (artikel 6:196c BW). Uit de wet zou kunnen worden afgeleid dat de leverancier gerechtigd is gehoste gegevens prompt te verwijderen indien er een claim komt dat bepaalde informatie onrechtmatig is opgeslagen. Het artikel regelt dat het uitgangspunt is dat de gemeente eerst over dergelijke claims wordt geïnformeerd (**lid 2**) en over dergelijke claims altijd overleg met de gemeente plaatsvindt, tenzij de spoedeisendheid maakt dat dergelijk overleg niet kan worden afgewacht (**lid 3**).

Artikel 31. Onderhoud en Beschikbaarheid

Dit artikel geeft enige aanvullende bepalingen over het onderhoud van de via Hosting aangeboden ICT Prestatie. Het artikel geeft een basis beschikbaarheidslevel van 98% per maand op werkdagen tussen 08.00 en 18.00 uur (**lid 2**). In de Overeenkomst kan hier uiteraard van worden afgeweken.

In **lid 3** is bepaald dat bij Hosting de installatie van Upgrades en Updates door de leverancier wordt verzorgd. Dit zal bij hosting veelal eigen zijn aan de aard van dienstverlening. Het artikel moet dan ook vooral worden gezien in samenhang met het bepaalde in artikel 8.10, waar juist stond dat de gemeente in beginsel zelf de installatie verzorgt (hetgeen bij hosting veelal niet mogelijk zal zijn).

In **lid 4** is bepaald dat de gemeente bij gestandaardiseerde Hosting diensten niet het recht heeft de installatie van Updates en Upgrades te weigeren. Hiermee wordt erkend dat die diensten veelal op gelijke wijze voor een veelvoud aan klanten wordt aangeboden en dat het aldus noodzakelijk is steeds mee te gaan in de ontwikkelingen die voor alle klanten gelden.

Artikel 32. Waarborgen continuïteit

Bij Hosting gelden er specifieke continuïteitsrisico's. De via de Hosting aangeboden software en de daarmee verwerkte gegevens staan immers buiten de deur. Dat betekent dat bij faillissement van de leverancier en/of diens

toeleverancier(s), de gemeente zowel in juridische als in praktische zin niet (onverkort) meer bij haar eigen data kan. **Artikel 32** erkent dit risico en bepaalt dat partijen daarover preventief, dus voordat de feitelijke faillissements-situatie zich voordoet (!), aanvullende afspraken kunnen maken. Het artikel geeft enkele voorbeelden van mogelijke afspraken die in dat kader gemaakt kunnen worden.